

**COMUNITATEA
MILITANTĂ:
ORIENTĂRI
ȘI
ORGANIZARE**

Prezentare: „Ce este un Comitet Militant?”

Comitetul militant nu este o inițiativă care țintește spre o hazardată și greu de identificat unificare a dreptei. De fapt, ne-am iluziona dacă am continua să ne gândim la asta, după ce, în cursul anilor, atâtea cuvinte și energii au fost consumate pentru asta (de fapt, în van).

Și apoi, ce să unificăm?

Întrebarea, voit provocatoare, e utilă pentru a clarifica scopul Comitetului și spiritul care îi animă pe membrii săi: a se întâlni, a se confrunta, a colabora, a avea inițiative, a lucra împreună, pentru a găsi efectiv un teren comun pe care s-ar putea construi ceva.

În Comitet nu se strigă sloganuri, în Comitet nu există pan-camaraderie exasperată, pentru care „să ne înțelegem bine cu toții” este metoda prin care se determină apartenența și viziunea asupra lumii. Aceasta din urmă, din contră, e dată de dorința de a face, de militantismul împărtășit, de comuniunea intențiilor care, zi după zi, cu realism și umilință, se construiește prin intermediul acțiunii orientate de principiile Tradiției: onoare, loialitate, fidelitate, justiție, sacrificiu.

Comitetul nu are pretenția de a da vreun brevet de „ortodoxie” sau vreo binecuvântare dar, în același timp, dorește să fie clar încă de la început. Fiecare grupare militantă care participă, în afara specificității propriei activități și a inițiativelor pe care le are, se angajează să parcurgă în formă comunitară – unde diferențele sunt o valoare și nu o limită – un drum care conduce spre un țel comun: tranșeea Spiritului, un front de rezistență împotriva unei lumi de ruine, destinată să se ruineze în fiecare zi mai mult.

Fără grabă, dar și fără compromis, Comitetul e o provocare care vine de departe și care se concretizează în afară logicilor puterii sau a mâncărimilor hegemonizante.

Suntem la începutul unui drum lung, dar pașii ne sunt rapizi și decizi. La marș!

PREMISĂ

E aproape un dat ca în ambientul așa-zisei „drepte” să fie frecventă folosirea cuvântului „comunitate” urmat, de cele mai multe ori, de adjectivul „militantă”. Un alt dat, dar, în acest caz, mai puțin evident, existența unor neînțelegeri generate de uzul impropriu. Partidele, de exemplu, exaltă comunitatea în scopuri pur instrumentale, înțelegând prin aceasta pseudo-legătura existentă între membrii înscriși, bazată pe interese care momentan sunt comune, ca de exemplu în cazul unei campanii electorale; la sfârșitul acesteia, însă, își iau la revedere și fiecare pornește pe drumul său. Acum, când sensul politicii e din ce în ce mai greu de găsit, toți se grăbesc să confirme că principala soluție este redescoperirea sensului comunității, ca și cum ar fi de ajuns simpla afirmație ca să o poată transforma în realitate. În ceea ce ne privește, lucrurile stau altfel și în această broșură ne propunem să explicăm de ce.

Din punct de vedere sociologic, comunitatea e agregarea naturală și spontană, bazată pe legături de sânge, rudenie sau apartenență, diferită de societatea înțeleasă drept construcție artificială fără nicio conexiune naturală, fără tradiție sau apartenență organică. În societate, indivizii, chiar și trăind împreună, nu au nicio legătură reală și asta determină apariția iluzoriului „contract social” (consacrat de principiul liberalismului „do ut des”), în care conexiunii solidare i se substituie interesele individuale. Dacă în comunitate legătura dintre persoane înseamnă o datorie și un angajament de respectat, determinând solidaritate și simț al apartenenței, construcția artificială a societății face ca raporturile dintre oameni să fie guvernate de utilitarism, adică de a conferi fiecărei acțiuni un fundament rațional, un scop și legi ale pieții în care orice are o valoare: totul se vinde și se cumpără, omul este un producător/consumator, în timp ce egoismul și individualismul sunt motoarele acțiunii sociale, care distrug orice formă de solidaritate.

Definiția „științifică” din paragraful anterior ne permite să înțelegem de ce comunitatea reprezintă modelul nostru de organizare socială. Dar asta nu e de ajuns fiindcă, trebuie să adăugăm, comunitatea are într-adevăr un sens doar dacă în interiorul său prevalează o realitate calitativă și ierarhică orientată de o viziune spirituală asupra vieții. Doar în acest caz, de fapt, elementul natural și solidar evidențiat anterior, cu alte cuvinte legătura sentimentală care unește membrii comunității (naturale), este sublimat și reinterpretat de o lege superioară, e consolidat și sigilat într-o legătură care îi unește pe toți cei care fac parte din aceasta. Și doar așa, pentru a fi riguroși în definiții, putem spune că ne aflăm în prezența unei comunități care devine **ordine**, în care apartenența e determinată de adeziunea la o viziune a lumii și de alegerea unui stil de viață orientat de principiile eterne și imuabile ale onorii, fidelității, loialității, curajului, adevărului și justiției – aceste principii pe care le numim Tradiție.

Acest tip de comunitate e cea spre care țintim, fiindcă doar așa putem așterne fundația pentru opera revoluționară de schimbare/reconstrucție a lumii. Ambițioși? Naivi? Poate, dar când începem să urcăm un munte ne gândim să ajungem în vârf, nu să ne oprim la jumătatea

drumului. Așadar, comunitatea așa cum am explicat-o, adică un mănunchi de frați în spirit care luptă și poartă înainte aceleași proiecte, e obiectul paginilor care urmează, indicații simple și operative care nu au nicio pretenție exhaustivă, dar care sunt fructul experienței concrete. Vorbele, altminteri, le poartă vântul.

COMUNITATEA MILITANTĂ

Pentru a simplifica, vom distinge două planuri de acțiune specifice comunității:

- *planul intern*, având legătură cu raportul dintre militanți, metodele de lucru, într-un cuvânt cu „formarea”
- *planul extern*, fără să fie separat de precedentul, se referă la funcția socială, politică și de schimbare a lumii din jur pe care o are comunitatea

Planul intern

Garda de Fier s-a bazat în mare parte pe comunitate și, mai precis, pe cuib. Pentru Codreanu, în cuib, militanții sunt legați de o fraternitate profundă care se naște din simțirea comună, din credința și iubirea ce ard în inima legionarilor, care se supun celui care joacă rolul șefului. Fiecare cuib respectă cele șase legi fundamentale: legea disciplinei, legea muncii, legea tăcerii, legea educației, legea ajutorului reciproc și legea onoarei. Camaraderia, încrederea în șefii de cuib și disciplina sunt forțele care fac să apară și, în același timp, susțin credința de nestrămutat a fiecărui militant. Comunitatea, așadar, e o realitate vie și concretă când adeziunea nu e doar ideală, ci bazată pe acțiune, pe angajamentul de a avea un stil de viață demn, pe dorința de a afirma principiile onoarei și fidelității, adevărului și dreptății. Un loc plin de virtute în care atâtea focuri aprinse în inimile militanților, bărbați și femei, alimentează focul comunității. Și focul, se știe, aduce lumină și căldură.

⌚ **Centru – Apartenență – Ierarhie**

Tradiția este punctul de referință, centrul, originea de la care pornește un grup care dorește să fie comunitate. Aceasta e prima caracteristică, baza solidă pe care se va ridica citadela comunitară: **a avea un centru**, un simbol al autorității care se concretizează în respectarea unor legi, a unei discipline care definește acțiunea, ritmurile, limbajul și stilul comun. Centrul este orientarea constantă, modelul cultural, politic și existențial pe care se constituie comunitatea. Centrul e unitatea doctrinară care trebuie să fie riguros aprofundată, e baza identitară a

grupului și trebuie păstrat cu sfințenie pentru ca focul, inima comunității, să nu se stingă niciodată.

Existența centrului determină apartenența, ne permite să distingem acțiunea de agitație, comunitatea de simpla agregare. Iată, așadar, un alt punct fundamental: **apartenența**, adică acționarea în funcție de un stil dictat de o viziune precisă asupra lumii. A aparține înseamnă a participa la viața grupului, a contribui la realizarea proiectului, a ne asuma inițiativa și a respecta legile și ritmurile militantismului. Apartenența e angajamentul de auto-îmbunătățire care determină, totodată, creșterea comunității, aceasta fiind locul de formare. Apartenența nu este dată de o legitimație, ci doar de formarea sinelui, de un mod de a fi, de orientare.

A avea un centru înseamnă a avea **o ierarhie**, un principiu care operează în realitate, o scală care diferențiază oamenii și împinge militantul spre noi victorii și cuceriri.

Ierarhia înseamnă:

- Calitate, sau mai bine zis aristocrație (*aristos*, cel mai bun în sensul *aretè* – virtute), nobilitate a spiritului și puritate a inimii
- A tinde spre înalt, adică datoria față de sine însuși, fiindcă fiecare trebuie să pretindă de la sine ce e mai bun, și datoria față de ceilalți, fiindcă fiecare trebuie să fie exemplu, mai ales pentru militanții cel mai tineri.

Ierarhia nu e birocrație sau meritocrație, ci ocuparea organică a locului care îi revine fiecăruia în virtutea propriului nivel de calificare (*unicuique suum* – fiecăruia ce i se cuvine). Iar dintre militanți, acela va fi *primus inter pares*, cel care, mai bine decât alții, întrupează întregul comunității, fidelitatea față de origine, față de centrul căruia îi aparține. Diferențierea și legitimarea șefului ar trebui să fie determinată de calificarea sa, fiindcă un șef care nu se află la înălțimea funcției sale, mai devreme sau mai târziu determină o stare generală de rău. Dacă asta se întâmplă, avem o ierarhie care nu este reprezentată prin calitate, ci o formă deviată numită „*ierarhism*”, în care domnește o climă de cazarmă, alimentată de atitudini arogante, pompoase și vulgare care neagă posibilitatea ascensiunii celor valoroși. Șeful trebuie să fie expresia virtuții și demnității, funcția sa fiind, atât cât va avea capacitatea să o facă, de a fi ghidul, consilierul care îi ajută pe militanți să crească și de care aceștia din urmă au nevoie, nu viceversa.

🕒 **Individualismul și democrația**

A recunoaște ierarhia ca valoare fundamentală semnifică a abandona logicile democratice și individualiste specifice lumii contemporane. Într-o comunitate:

- Nu există democrație în alegerile care se fac și care trebuie înfăptuite, pentru că ceea ce se face e ceea ce trebuie făcut, fără dialectici inutile sau politice;

- Nu există principiul egalității între cei care aparțin grupului, ci cel prin care fiecare îi revine ceea ce este al său în virtutea principiului „cine oferă mai mult, primește mai mult”, singura egalitate este aceea că fiecare militant are dreptul la același nivel de respect și demnitate;
- Nu există individualism, pentru că militanții, prin acțiune impersonală și cu spirit de abnegație, urmându-și propria vocație, contribuie la realizarea unui unic obiectiv. Nu mai contează punctele de vedere diverse, fiindcă important nu e particularul, ci acțiunea pe care grupul a decis să o ducă la îndeplinire.

În comunitate, așadar, nu domnește „eu” ci „noi”, nu există interese personale, ci militantul este la dispoziția Ideii (impersonalitate în acțiune), nu vrea să promoveze prin orice mijloace, ci pur și simplu să-și facă datoria, nu e de nezdruncinat în convingerile sale, ci știe să asculte și sfaturile altora, nu se consideră indispensabil, dar e conștient că din sacrificiul comun poate rezulta o acțiune eficace și o creștere calitativă. În plus, afirmă existența unei duble responsabilități, față de sine însuși și față de cei din jur, nu trebuie înțeleș în termeni burghezi, pentru care trebuie să te comporți „bine” pentru a nu ieși „rău” în ochii celorlalți, ci în cei virili ai celor care știu că a fi militant e o onoare, dar mai ales o sarcină – cea de a avea un stil la care să lucrezi în fiecare zi, cu simplitate și fără fanatism.

🕒 **Comunitatea ca susținere: camaraderia**

Într-o lume în care guvernează legile egoismului, materialismului, exploatării și minciunii, a recrea locuri în care se cultivă anumite valori – nu prin escapism, ci dimpotrivă, spații care interacționează și se confruntă cu exteriorul – reprezintă o provocare cu adevărat revoluționară, o luptă care uneori, în periculoasele mlaștini ale descurajării, poate părea de necâștigat. Desigur, atâta timp cât formarea unui militant e o alegere personală care decurge dintr-o vocație interioară și care e animată doar de propriul curaj, a purta o astfel de luptă pentru adevăr și dreptate în clima actuală a societății poate duce, uneori, la un sentiment de neputință. În acest caz, comunitatea are un rol de *susținere a militantului*, pentru că înăuntrul ei există reguli și disciplină care, în momentele de pierzanie, te ajută să te ții pe picioare, datorită raportului de camaraderie între cei care parcurg același drum și luptă pe același front.

Constituirea unei comunități, așadar, din punct de vedere formativ, e un pas fundamental pentru evoluția interioară a unui militant: în ajută să se educe în spiritul dedicației necondiționate față de Idee, să cunoască sacrificiul fără a-i păsa de succes sau înfrângere, să ducă o viață în căutarea impecabilului, să-și asume sarcini de îndeplinit cu conștiinciozitate și prin forța propriei inițiative. Un loc al virtuții unde se instaurează un raport loial cu ceilalți camarazi, un raport de fraternitate și de luptă care nu e sentimentalism sau simplă amicitie, cu solidaritate lucidă și lipsită de interese.

Camaraderia este esențială pentru o comunitate, atâta timp cât reprezintă o deschidere față de ceilalți camarazi animată de dragoste, adevăr și dreptate, și nu de respectabilitatea burgheză. Între camarazi nu există suspiciuni și neînțelegeri, jumătăți de cuvinte sau de adevăruri, raporturile sunt clare, stabile și coerente, nu tulburi și sinuoase. Camaraderia înseamnă luptă și respect pentru cei care luptă, camaradul e înțelegător și generos, nu e invidios pe succesul celorlalți camarazi, ci se bucură ca și cum ar fi al său. Camaraderia, înțeleasă ca relaționare reală și sinceră, e așadar baza pe care se creează formarea tradițională și munca comunitară. Această relaționare, pentru a fi constructivă și echilibrată, nu ia caracter confesional sau psihoanalitic, ci e instrumentul care ajută la cimentarea grupului și mai ales la a-i oferi fiecărui militant posibilitatea de a se oglindi în semenii săi, rectificându-și posibilele derapaje. A înțelege că propria sferă privată nu e atât de inviolabilă și secretă încât să constituie o „viață dublă”, face din relaționarea cu camarazii o activitate care tinde spre a construi și nu spre a distruge, spre a ajuta și nu spre a ofensa, spre a îndrepta și nu spre a critica. Militanții, astfel, își dau jos măștile propriilor prejudecăți, pun într-o lumină nouă opinii și aspecte ale propriului caracter, întotdeauna gata să-i susțină pe cei care au greșit și doresc să se îndrepte. A accepta această confruntare, deci, înseamnă a dori propria îmbunătățire, a înțelege unde ai greșit și unde ai acționat corect, dacă drumul pe care îl parcurgi este pe linia principiilor, a împărtăși propria experiență asupra problemelor vieții, de la problemele politice la cele organizatorice și de la situațiile existențiale la întrebările doctrinare. Un raport bărbătesc, care consideră greșit să nu îți exprimi opiniile, un semn de lipsă de dragoste și atenție față de camaradul din fața ta și pentru întreaga comunitate. Astfel se clădește comunitatea, devenind o asociație de oameni care trăiesc în armonie, serenitate și echilibru și sunt dotați cu un spirit comun.

Planul extern

Munca internă de formare este originea raportului cu lumea care ne înconjoară, „câmpul de luptă” în care se trăiesc experiențele care ne ajută să înțelegem propriul grad de calificare și de ținută și să-l îmbunătățim cu ajutorul comunității, așa cum am observat anterior.

Mărturisire și transmitere

Pe plan extern, comunitatea duce o operă de **mărturisire și transmitere**, prin intermediul unei constante și inexorabile lupte de câștigare a terenului în confruntarea cu adversarul și de obținerea de noi membri pentru propriul grup (recrutare). Asupra acestui ultim punct, totuși, e bine să facem câteva precizări: o comunitate nu face prozelitism ca și cum ar fi un partid politic în căutare de adepți, nu se ocupă cu bârfa și nu participă la polemici atât inutile, cât și sordide. Asta, totuși, nu înseamnă că o comunitate e străină de politică și nu îi susține pe cei care vor să

aleagă această cale. Pur și simplu, aceasta nu e finalitatea acțiunii și nici fructificarea propriilor eforturi: calitatea reprezintă întotdeauna principalul parametru, în detrimentul cantității. Nu e vorba de a convinge pe nimeni, fiindcă apropierea apare prin similitudine, urmând „legea afinităților electivă” pentru care „seamănu-l îl trezește pe seamănu, seamănu-l îl atrage pe seamănu, seamănu-l se unește seamănu-lui”. Se încearcă sensibilizarea și trezirea cui este dispus interior să accepte calea aleasă și să se angajeze în acest sens. Funcția comunității rămâne aceea de a fi demne instrumente ale Tradiției, purtători ai unui stil izvorât din Onoare și Fidelitate, exemple prin fapte și nu prin vorbe.

Sensul actului de mărturisire trebuie să fie acela de a pretinde maximul de la sine însuși, prin studiul doctrinei și prin implicare în militantism, totul fiind îndeplinit ca o datorie care depășește interesele individuale și materiale legate de consensul și de logicile democratice. Nu sunt importante cele mai atractive și inovatoare formule sociale dacă în spatele lor nu e nimic, iar experiența din trecut trebuie să ne învețe că în domeniul politicii, ca în toate celelalte, ceea ce contează într-adevăr e substanța umană și calitatea pe care comunitatea, chiar dacă e mică, reușește s-o dezvolte în interiorul său, disponibilitatea pentru sacrificiu, capacitatea oamenilor de a se diferenția de atâția mici burghezi democrați, preocupați de numere și statistici iluzorii. Conștienți că criza societății nu este decât reflexia crizei omului, nu este necesar să proclamăm programe, să recităm sloganuri și să scandăm lozinci, ci să ne angajăm să trezim o nouă sensibilitate. Numai după această clarificare, activitatea îndreptată spre exterior – fie ea socială sau politică – are funcția de instrument pentru a ne verifica propria ținută interioară și pentru a face vizibile valorile adevărului și dreptății. Doar în acest mod e posibil să putem lumina într-o lume a întunericului, să putem clarifica într-o lume a confuziei, să putem aduce ordine și organizare într-o lume haotică și dezordonată.

🕒 *Nostalgie și spirit revoluționar*

A purta flacăra mărturisirii **nu înseamnă nostalgie**, exhumare a trecutului, fixându-ne pe formule anacroniste, indisolubil legate de istorie. Înseamnă, însă, afirmarea și concretizarea, în lumea modernă, a ideilor Tradiției, singurele universale și eterne. Fără nostalgie sau retorică, abandonând ceea ce trebuie lăsat în urmă, o comunitate militantă, prin intermediul utilizării instrumentelor în pas cu timpul, care ajută la răspândirea propriului mesaj într-o manieră eficientă și urmând un proiect prestabilit în planurile sale pe termen scurt, mediu și lung, trebuie să se preocupe, prin intermediul exemplului militant, să facă vizibile principiile precum onoarea, fidelitatea, loialitatea, dreptatea, adevărul și sacrificiul. Funcția politică sau socială, așadar, va avea o orientare care nu se compromite prin a coborî la nivelul sistemului, fiindcă nu e necesar să fim reformatori sau nostalgici, ci revoluționari.

Totuși, mesajul despre o înnoire etică al cărui purtători vrem să fim și dorința de a nu justifica această societate nu trebuie să determine în militant abordări eronate rigide, făcându-l să fie

mereu gata să scuipe sentințe sau să recite Tradiția ca și cum ar fi un catehism. Opera de mărturisire și transmitere trebuie să fie făcută cu o maximă deschidere a sufletului, alminteri există riscul să fim precum crustaceii, pentru care duritatea într-o formă exclusiv exterioară maschează fragilitatea și slăbiciunea interioară. Nu întâmplător, fermitatea în acordarea de sentințe e de obicei acompaniată de o suspectă auto-justificare a propriilor slăbiciuni. Nu trebuie pierdută din vedere flexibilitatea necesară pentru a înfrunța încercările la care lumea asta ne supune, pentru a fi asemenea trestiiilor care, în fața valurilor, știu să se îndoie, dar și să se înalțe din nou. Iar trestiiile, trebuie să adăugăm, nu se rup ușor.

Frontul care trebuie construit

Pe planul propunerilor operative, fiecare comunitate poate întreprinde luptele pe care le consideră oportune în funcție de domeniul în care vrea să acționeze: cultural, social, sportiv, etc, oricare dintre ele este valid dacă la cuvintele frumoase și propunerile bune se adaugă acțiuni eficiente. Dacă credem într-un viitor al oamenilor liberi, e prioritar să lucrăm la formarea omului nou, omului drept printre ruine, dar e de asemenea prioritar ca asta să se întâmple într-un spirit de colaborare cu realitățile care se oglindesc în principiile onoarei, fidelității, loialității și sacrificiului, al adevărului și al dreptății. E necesar ca fiecare să-și pună la dispoziție propria experiență, pentru ca între cei care au o simțire comună să se poată realiza un front operativ capabil de a realiza, independent de așezarea teritorială și de identitățile și apartenențele specifice, inițiative apte de a fi difuzate și care să fortifice viziunea tradițională asupra lumii și vieții. Dacă există o sensibilitate comună, trebuie căutată o legătură între intenții, o colaborare și o camaraderie care, în vremuri ca cele de acum, sunt valori greu de obținut. Și chiar dacă forțele de care dispunem sunt limitate, dar valide din punct de vedere calitativ, ele constituie o eficace lance în coasta modernității.

A lucra pentru a se opune deșertificării crescânde a tuturor formelor de viață și simțire spirituală reprezintă un destin și o aspirație pentru care nu mai e timp de calcule și răzgândiri, e un scop ambițios și poate de neatins, dar e lupta noastră, provocarea noastră, ființa noastră și nu putem face altfel.

E timpul pentru un radicalism al reconstrucției, în afara oricărui mit generator de neputințe și a oricărei nostalgii. Nouă nu ne e frică de ruine, prezentul nostru are un sens pentru că are o ereditate și un viitor: Tradiția.

CONCLUZII

Fiecare militant trebuie să participe la construcția și întărirea comunității, prin intermediul muncii constante asupra lui însuși, angajamentului de a se auto-îmbunătăși, dorinței de a fi exemplu, acțiunii impecabile și capacității de a se dăruia independent de problemele personale.

Comunitatea ca o citadelă care trebuie ridicată pe baze solide, ale cărei pietre trebuie să fie netezite până la anularea oricărui defect care le amenință asamblarea perfectă.

Comunitatea ca o asociație de oameni legați prin fraternitate și camaraderie, unde fiecare combate tendințele spre individualism și relativism de care oricare dintre noi, oameni ai acestor timpuri, suntem tentați.

Comunitatea ca destin care unește soldații de pe același front.

„Atenienii știu ceea ce trebuie făcut, dar doar spartanii fac ceea ce trebuie făcut”. (Plutarh)

Depinde de noi să decidem de care parte vrem să fim. Sus inimile!

Appendix

CE ESTE FORMAREA MILITANTULUI?

Formarea este trăirea în Tradiție

Formarea înseamnă identificarea cu principiile Tradiției, prin întruparea valorilor absolute și universale ale acesteia: onoarea, fidelitatea, loialitatea, sacrificiul, dreptatea și adevărul. Este respectul și datoria față de Divinitate, de neam, de înaintași, de bătrâni și de cei mai slabi, fără a cădea în stupide și sterile sentimentalisme. Formarea este studiul și cunoașterea doctrinei care orientează acțiunea, nu intelectualism.

Formarea este revoluție

Formarea este dorință de a îndrepta, e tendința de a se îmbunătăți pe sine pentru a îmbunătăți lumea, e efortul pentru crearea omului nou. Un om fortificat de dragoste pentru ierarhie, care vrea raporturi clare și sincere, care acceptă confruntările și se pune la încercare. Un războinic care vrea să afirme adevărul și dreptatea cu bucurie, entuziasm și iubire. Formarea este semnul vizibil al unei voințe mereu înnoite și nu o operațiune mentală, e alegerea celui care refuză compromisul. Formarea este realizare, nu imaginație.

Formarea este exemplul personal

Formarea este alegerea făcută în toate planurile existenței: concret, politic și spiritual. Înseamnă a rămâne în picioare într-o lume de ruine, cu detașare și echilibru, a fi impecabili, esențiali și clari. Formarea înseamnă angajamentul de a trăi, în fiecare zi și în fiecare moment, în mod virtuos, a pretinde de la sine, fără alibiuri și scuze, virtutea. Virtutea definește modul de a fi, măsura capacităților unui om. Formarea înseamnă a fi, nu a părea.

Formarea este stil de viață

Formarea înseamnă a pune ordine în propria viață și în propriile acțiuni, a alege o lege, un stil și un caracter – înseamnă disciplină. Este acțiunea calmă, decisă și dezinteresată, atenția care domină și stă de veghe asupra oricărui egoism, e prezență. Formarea este exercițiul de autocontrol asupra părții „animale” a ființei umane, victoria asupra instinctelor, temerilor și răutăților, ca și asupra individualismului, egoismului, lenei, sentimentalismului și nedreptății. E refuzul oricărei minciuni, omisiuni sau înșelătorii. Formarea e acțiune, nu agitație.

Formarea este libertate

Formarea este libertate față de nevoie, refuz al modei și al condiționării, capacitate de a ști să renunți. Înseamnă a fi stăpân sieși, e voința omului care înțelege renunțarea nu ca pe o morficare dureroasă, dar ca o afirmare a unei noi conștiințe: a ști să se controleze, a trăi și a înfrunța lășțirile lumii moderne, a înțelege când și cum se poate și fără. Formarea este căutarea stabilității, calmul interior care rezultă din detașare. Înseamnă a fi auster și echilibrat, a nu se lăsa condiționat și distras de preocupările cotidiene. Formarea este prezență lucidă, nu mișcare irațională.

Formarea este dăruirea de sine

Formarea este acțiunea impersonală, dăruirea în bătălie, dincolo de victorie sau înfrângere. O luptă împotriva oricărui egoism sau gratificare, subiectivism sau căutare a avantajelor personale. E un stil al ascezei și demnității, o acțiune unde contează opera și nu cel care o duce la îndeplinire, e acceptarea sacrificiului ca generator de victorie. Formarea este „a face ceea ce trebuie: generos, cu maximă dăruire, chiar dacă obiectul datoriei nu strălucește prin măreție”.

Formarea este luptă

Formarea înseamnă luptă, nu conservare. Înseamnă a fi treaz în mijlocul uraganului, a parcurge cărarea vieții nobile, a avea curaj. E eroismul cotidian, nu gestul ocazional, e calitatea care reiese din constanță. Formarea înseamnă a fi parte dintr-o miliție, o apartenență care luptă pentru afirmarea luminii împotriva tenebrei. Formarea e mărturisire responsabilă, nu retorică nostalgică.

FORMAREA ESTE „MILITIA SUPER TERRAM”